

Sanderijn en het rode slijmspoor

Eerste druk, september 2013
© Toon Hagenaar

Illustratie voorkant: Gusta Calle
Kaart: Toon Hagenaar
Corrector: Marja van der Linden

ISBN: 978-90-402-1035-02

Uitgeverij: Bravenewbooks.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets van deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of voor eigen oefening, studie of gebruik welke niet strikt privé van aard is.

Sanderijn

en het rode slijmspoor

Toon Hageñaar

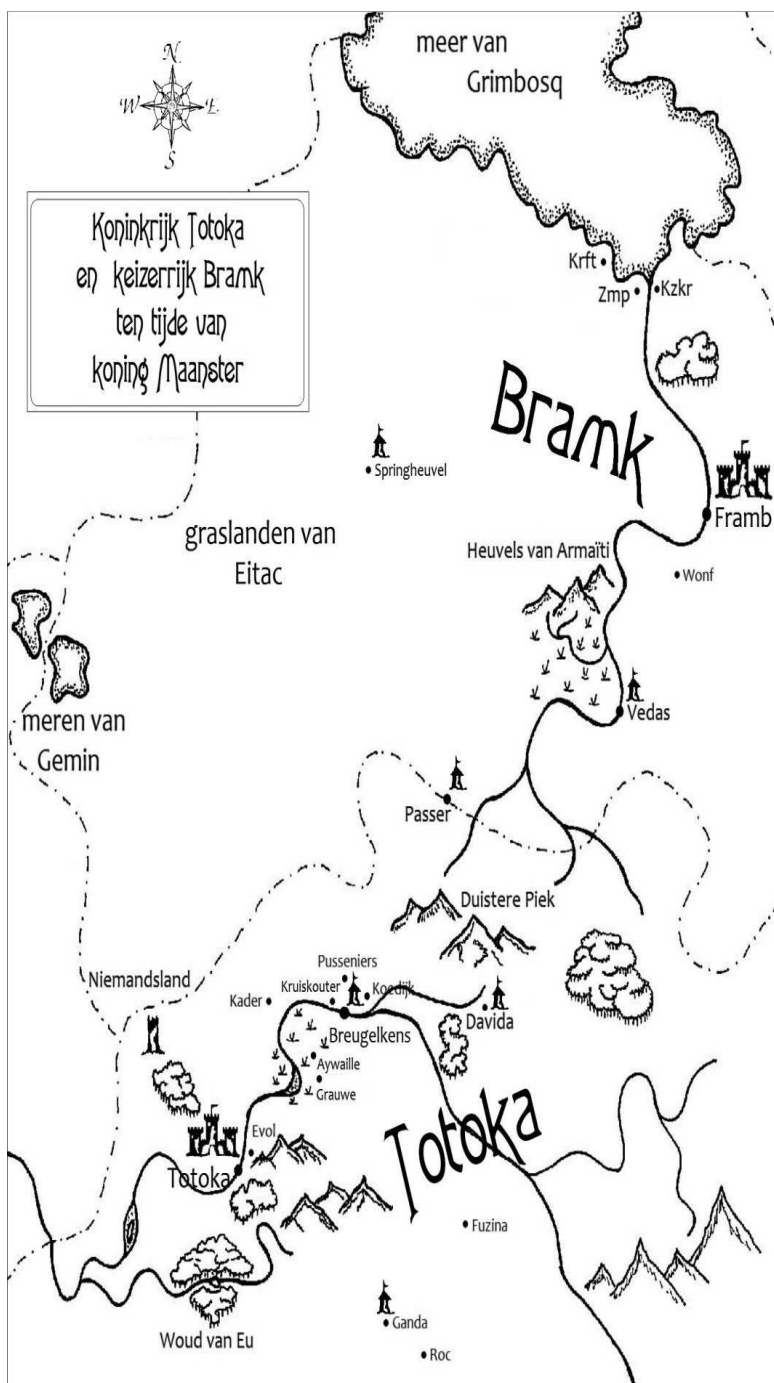
HET ZWARTE SPOOR BOEK 1

Met dank aan Gusta voor haar inleving, haar bijstand, haar oneindige geduld en meedenken.

Theo en George voor het lezen en invoelen.

Marja voor haar gevoel voor taal en het corrigeerwerk.

Joost en Merel voor al het leeswerk en hun leuke en bruikbare tips.

laat het leven je leermeester zijn

De Dood zaait

Op een dagreis van de hoofdstad Totoka ligt het stadje Breugelkens nog net niet te baden in de zon. Nee, de lucht is bezwangerd van grote stapelwolken, waardoor het ochtendlicht rood weerkaatst wordt. Deze kleur wordt vlekkeloos overgenomen door vele regendruppels die als dauw van een kapotgetrokken spinnenweb in de herfst naar beneden vallen.

Uiteindelijk lukt het de zon om boven de bergen tevoorschijn te komen. Voor de tweede keer worden de pannendaken die dag getroffen, nu echter door zonnestralen.

Een herder, die al vroeg op is om zijn schapen te hoeden, neemt beide schouwspelen waar. Zijn gedachten gaan met het eerste beeld aan de haal. Hij ziet er iets vreselijks in. Dat beeld wil hij van zich afschudden, maar het lukt hem niet. Daarom wenst hij dat er een onweer boven zijn hoofd zal losbarsten om zijn nare gedachten, die hem als stormwinden teisteren, van zich af te spoelen.

Maar is het echt zo ernstig? Staat er werkelijk zoiets verschrikkelijks te gebeuren en heeft de herder hier een voorbode van gezien?

In het doorgaans rustige stadje heerst er vandaag een drukte van belang. Er zijn tal van festiviteiten omdat het stadje vijfhonderd jaar bestaat. Groepjes kinderen rennen schreeuwend door de straten waarin vreemd geklede mannen en vrouwen rondlopen. Ze doen een vossenspel, een spel waarbij mensen onopvallend gekleed gaan. Zij worden ook wel vossen genoemd. De kinderen moeten hen zo snel mogelijk vinden.

Dit jaar doen ze het anders. De vossen zijn zo verkleed dat ze gelijk opvallen. En zo schrijdt er een koning door de straten, en staat er verderop een tovenaarsvervaarlijk met zijn toverstaf te zwaaien. Om de hoek wacht een zeer chic geklede dame op haar rijtuig, en ligt er bij de rivier een zeemeermin met een heuse vissenstaart op het droge tussen de vissersboten.

Er is er een die het meest opvalt. Dit komt niet alleen door zijn lengte, want hij steekt overal met kop en schouders bovenuit, maar ook door wat hij aanheeft. Hij is geheel in het zwart gekleed. Op zich niet zo bijzonder. De lange cape die als een gordijn gedrapeerd over zijn schouders hangt, raakt de grond net niet, waardoor het lijkt of hij zweeft. De grote

capuchon verhult het gezicht dat wit gemaakt is met tarwebloem. Aan een koord bengelt een zandloper die bijna doorgelopen is. In zijn rechterhand houdt de persoon een lange zeis, waarmee hij maaïende bewegingen maakt.

Wanneer er om de hoek van de straat een groepje kinderen komt aangerend en ze de in het zwart geklede man zien, beginnen ze te gillen. Niet van angst, maar van plezier, want iedereen weet wie er onder de cape met het witte gezicht schuilgaat. Het is Lange Harry, die verkleed als Magere Hein door de straten waart.

Met een handigheid alsof hij al heel zijn leven op het korenveld heeft gestaan, brengt hij de zeis in de aanslag en laat het lange gebogen mes zwevend over de grond gaan. De kinderen gillen nog harder en de maaibewegingen worden wilder. In grote stappen overbrugt hij de kleine afstand, tot hij bijna voor de groep staat, en zwaait nog een keer over de hoofden van de kinderen.

Wanneer het laatste groepje op de in het zwart geklede man komt afrennen, gebeurt er iets vreemds met hem. Een onmenselijke kracht lijkt het van hem over te nemen. De kinderen horen een zoevend geluid en denken dat het erbij hoort. Tot het pijn doet aan hun oren en er een dreiging van uitgaat.

De daarnet nog lachende gezichten kijken ineens vol ernst. Net of ze weten dat er iets te gebeuren staat. De zeis zweeft opnieuw boven de hoofden van de kinderen. Alsof het afgesproken is bukken ze allemaal tegelijk, op één na. Het is Danny, de zoon van de timmerman. Het gebogen mes van de zeis raakt hem.

Voor dat iemand iets kan doen, heeft de lange man zich al omgedraaid. Hij lacht nog een keer luid en gemeen en rent dan hard weg. Nu zweeft hij niet meer. De lange benen die onder het gewaad uitsteken vergroten de afstand tussen hem en de kinderen zienderogen.

Yonn

Woest is hij. Woest dat het allemaal zo loopt en hij geen weet heeft van wat er precies aan de hand is in het kasteel van koning Maanster. Van tafel pakt hij de meest breekbare dingen. Hij smijt ze met grote kracht op de grond of tegen de muur, waar ze uit elkaar spatten en de stukken hem om de oren vliegen. Maar dat maakt hem allemaal niet uit. De opluchting die zou moeten volgen, komt niet. Van kwaadheid staat hij te trillen op zijn benen.

Vanmorgen is Yonn erachter gekomen dat zijn kostbaarste bezit weg is. Het is een spiegel. Geen gewone waarin je spiegelbeeld je aankijkt, maar een met bijzondere krachten die enkel hij weet op te roepen. Spoorloos, zomaar weg. Niet liggend op de plek waar hij hem het laatst neergelegd had, want dat ziet hij nog heel goed voor zich. Die plek is angstvallig leeg en wordt ook niet voller nadat hij het gehele vertrek uitgekamd heeft.

En of dat nog niet genoeg is, heeft hij daarnet te horen gekregen dat koning Maanster opdracht heeft gegeven aan al zijn ridders om zich te verzamelen in de ridderzaal. Op zich is dat niet zo erg, ware het niet dat hij hierin niet gehoord is, terwijl hij toch een van de raadgevers van de koning is.

... waarom roept de koning zijn ridders samen – wat kan er voorgevallen zijn in het rijk Totoka – waarom worden de ridders gevraagd en ik niet...

Voor zover hij weet zijn er geen bedreigingen aan de grenzen van het koninkrijk. Meestal wordt hij als een van de eersten om raad gevraagd. Dit keer niet. Als hij nu naar de koning zou stappen om om opheldering te vragen, krijgt hij waarschijnlijk een ontwijkend antwoord, of wordt hij weggestuurd omdat hij niet gevraagd is. Hij voelt zich gepasseerd. Dus moet hij in de buurt van de ridderzaal zien te komen zonder dat iemand het weet. Dat is niet zo moeilijk, want hij weet een weg die geen ander kent.

Het kasteel van koning Maanster is gebouwd aan de voet van een kleine berg, die enkele honderden meters hoog achter het kasteel oprijst. Aan de westkant is de berg het grilligst. Allerlei rotspieken maken het beklimmen daar onmogelijk. Een betere plek voor een kasteel is er dan ook niet, omdat die maar aan één kant te bereiken is, dus ook maar aan één kant verdedigd hoeft te worden.

Sinds koning Tatako, de verre voorouder van koning Maanster, begon met een opgeworpen heuvel, waar hij zijn eerste houten toren op bouwde, is het geheel uitgedijd als een etterende wond. De laatste gebouwen zijn tegen de bergwand aangebouwd en lijken ermee vergroeid te zijn. Het geheel is een aanzienlijke burcht geworden met vele torens, een poortgebouw met ophaalbrug, vestingmuren en een donjon waar de koninklijke familie woont. Ook de ridderzaal bevindt zich hierin.

Met een gemak als van een mol die zijn stelsel kent, doorkruist Yonn blindelings de gangen van het kasteel op weg naar het bovenste platform. Onderweg spelen vele gedachten door zijn hoofd. De belangrijkste daarvan is het idee dat hij wel weet heeft van wat er gebeurd zou kunnen zijn. Maar als dat werkelijk zo mocht zijn, dan is hij verbaasd. Want dan is alles toch sneller gegaan dan hij voor mogelijk had gehouden. Dus wil hij maar al te graag horen of het plannetje, dat hij al meer dan een halfjaar geleden bedacht had, al in werking is getreden.

Met enkele mannen loopt hij op, maar halverwege de gang naar de ridderzaal neemt hij de trap. Buiten het zicht van iedereen spoedt hij zich naar de hoogste toren van de donjon, waar hij een toegang weet tot een geheim gangenstelsel.

Ongeveer drieënhalf jaar geleden, in 1347, viel Yonn van de trap die naar de omloop van de slottoren leidde. Hij kwam hard terecht. Bij het neerkomen stootte hij zijn hoofd tegen een stuk muur. Voor zijn ogen voltrok zich iets wonderbaarlijks. Hij kon zijn ogen dan ook niet geloven en dacht dat het door de klap gekomen was, maar de muur waar hij daarnet tegenaan geslagen was, was achteruit geweken en toonde hem een gang. Eerst had hij in de gang gekeken en was hij tot de conclusie gekomen dat hij deze gang niet kende. Nieuwsgierig hield hij het stuk muur tegen, en uiterst voorzichtig was hij een klein stukje de geheime gang in gelopen, bang dat de opening achter hem zou sluiten.

Aangezien het in de gang aardedonker was, besloot hij een andere keer terug te komen met een fakkel, in de hoop dan meer te kunnen zien. Die volgende keer was het heel stil geweest in dit gedeelte van het kasteel, en dat vond hij een goed moment om de geheime gang te onderzoeken. Zo kwam hij erachter dat de muur aan de binnenkant gemakkelijk open te maken was door het overhalen van een goed verborgen hendel.

Terwijl hij het laatste stuk in stilte aflegt, luistert Yonn aandachtig. Eenmaal boven gekomen weet hij dat er niemand aankomt. Toch wacht

hij nog even voor hij de steen aanraakt die de geheime doorgang opent. Eenmaal binnen gaat hij op weg naar de ridderzaal, waarvoor hij meerdere trappen, lang of kort, moet afdalen. Naar zijn vermoeden moet de muur van het kasteel hier met speciale stenen gebouwd zijn om de gang, waar hij zich nu in bevindt, te kunnen verbergen.

Bij de ridderzaal aangekomen splitst de gang zich. Het gaat hier over in een galerij die net als een ring om een vinger rondom een gedeelte van de ridderzaal ligt. Achter de galerij ligt nog een klein stukje gang. Vaak heeft hij zich afgevraagd naar het waarom ervan, omdat de gang doodloopt. Of zich daar ook een doorgang naar andere gangen of kamers in het kasteel bevinden heeft hij nooit kunnen ontdekken. De pogingen die hij gedaan heeft om die te vinden, zijn tot nu toe op niets uitgelopen.

In de galerij bevinden zich meerdere openingen die als doorkijkjes fungeren. Beneden hem ziet hij de ridderzaal als hij door een ervan kijkt. Het licht van de kaarsen zorgt ervoor dat hij niet alles kan zien wat hij wil zien, maar dat is slechts bijzaak, omdat hij gekomen is om te horen wat de koning te zeggen heeft.

Nadat hij de galerij ontdekt had en via de verschillende doorkijkjes naar beneden had gekeken, had hij andersom, vanuit de ridderzaal, blikken omhoog geworpen. Maar nooit had hij een van de doorkijkjes kunnen ontdekken, terwijl er van hieraf zoveel te zien was. Misschien kwam dat door de vele versieringen en uitbouwtes aan de bovenkant van de ridderzaal dat ze op slinkse wijze weggewerkt waren.

Vaak vroeg hij zich af of de koning op de hoogte was van dit gangenstelsel, dat zich als een ongeziene gast in zijn kasteel bevond en er doorheen kronkelde als een slang. Hij wist dat hij nooit antwoord op deze vraag zou krijgen, want als iemand er al iets vanaf wist, dan hield die persoon, net als hijzelf, deze informatie voor zichzelf en zou dit een van de grootste geheimen van het kasteel van Totoka zijn en blijven.

Vanuit verschillende punten wordt het zicht door de openingen bemoeilijkt door allerlei banieren en vaandels. Aan de linkerkant hangen die van de landen waarmee het koninkrijk goede banden onderhoudt, terwijl de rechterkant vol hangt met die van de koningen van Totoka zelf. Het laatste vaandel is van koning Sirius, de vader van koning Maanster. Aan de smalle noordkant van de ridderzaal is een balkon aangebracht, de Koninklijke loge. Hierboven hangt het allerlaatste vaandel, dat van de huidige koning.

Net op tijd bereikt Yonn een van de doorkijkjes. Hij ziet hoe alle ridders zich verzamelen in de ridderzaal en hoort hoe koning Maanster begint te vertellen wat er is voorgevallen in zijn rijk: 'Daarom heb ik jullie bij elkaar geroepen om uit te gaan zoeken wat er nu precies gebeurd is in Breugelkens, en ik wil te weten komen of Lange Harry nog leeft of niet,' eindigt de koning.

Koningin Tatelore voegt eraan toe: 'Er heeft nooit kwaad gezeten in Lange Harry. Hij is een vredelievend persoon. Ieder kind in het stadje mag hem bijzonder graag, omdat hij mooie verhalen kan vertellen en hij kinderen zo hoog kan optillen dat ze de appels uit de appelbomen kunnen pakken die in de tuin van de schout staan. Daarnaast is hij een van de beste minstrelen van ons koninkrijk.'

'Ik stuur jullie eropuit in de hoop snel van jullie bericht te ontvangen met nieuws over Lange Harry of iets wat ermee te maken heeft,' eindigt de koning.

Na deze woorden zijn de ridders vrij. Maar voor ze gaan, klitten ze als zaadjes van het kleeftkruid bij elkaar en praten over en weer. Uiteindelijk verlaten ze een voor een de ridderzaal tot er nog maar een paar overgebleven zijn.

Wanneer hij dit alles gehoord heeft, gniffelt Yonn tevreden.

... mijn plannetje werkt – het eerste deel gaat geheel volgens opzet – ik ben benieuwd of de rest ook zo zal gaan...

Nagenietend verlaat hij zijn schuilplaats. Hij wil nog wel langer blijven, maar hij weet dat de koning hem elk moment kan ontbieden. Dus moet hij op tijd weer in zijn eigen vertrekken zijn. Hierdoor ziet hij niet hoe de koningin twee ridders wenkt om met haar mee te gaan. Wanneer ze hun hardop had gevraagd om te blijven, dan had hij dit zeker opgevangen en was hij nog niet weggegaan vanwege zijn nieuwsgierigheid.

Prinses Miryem

Indien Yonn zou denken dat hij de enige persoon is die de koning en de ridders af luistert, dan heeft hij het mis. Op het balkon aan de smalle kant van de noordmuur in de Koninklijke loge verschuilt zich ook iemand. Niet om te horen wat er gezegd wordt, maar eerder om iemand te begluren. Het is niemand minder dan prinses Miryem, dochter van koning Maanster en koningin Tatelore, het enige kind dat het koningspaar gekregen heeft.

Het huwelijk van de koning en de koningin bleef lang kinderloos. Na acht jaar was de koningin uiteindelijk toch zwanger geworden. In het koninkrijk werd er door de onderdanen stilletjes gehoopt op een zoon. Voor de koning en de koningin maakte dat niet zoveel meer uit. Ze waren allang blij met de zwangerschap en ze zouden nog veel blijer zijn wanneer hun kind gezond en wel geboren zou worden.

Na een voorspoedige zwangerschap beviel koningin Tatelore op een zonnige dag in de lente van een dochter en ze noemden haar Miryem. Heel het koninkrijk vierde drie dagen feest. Het koninkrijk was verzekerd van een troonopvolger, stilletjes hopen dat misschien het jaar daarop de koningin zou bevallen van een zoon. Dat gebeurde niet.

Prinses Miryem groeide vlot op. Ze was een pientere meid. Haar krullende, bruine haar, dat ze vroeger vaak in staartjes droeg, draagt ze nu veelal opgestoken. De sproeten op haar gezicht doen haar jonger lijken dan ze werkelijk is. Dit voorjaar werd de prinses achttien jaar. Omdat iedere jongere bij zijn achttiende verjaardag in het koninkrijk Totoka volwassen wordt, werd er ter ere van deze dag in het rijk een extra groot feest gegeven. Vanaf nu mocht de prinses de troon bestijgen, indien haar vader iets zou overkomen.

Met gemengde gevoelens kijkt de prinses naar de menigte die zich rond haar ouders verzameld hebben. Haar ogen keren vooral terug naar een vlasblonde kop met haar. Hij behoort toe aan ridder Sanderijn. Een jongen die vroeger smid wilde worden, maar na de oproep van haar vader voor nieuwe ridders het zover geschopt had.

Hij is ook de jongen die ze een lesje wilde leren, omdat ze hem maar een lomperik vond, die niet kon uitkijken waar hij liep en een wapen in zijn laars droeg terwijl dit voor ridders verboden was. Ze had hem vergeven en was benieuwd geweest naar zijn verhaal. Dat bleek allemaal anders te zijn

dan ze ooit vermoed kon hebben. Dagen erna had ze nog aan Sander, want zo heette de jongen toen nog, gedacht. Nu hij ridder was, had hij de naam Sanderijn aangenomen. Een naam die veel beter bij hem paste, vond ze.

Uiteindelijk in de tuin van het paleis moest het gebeurd zijn dat de eerste vonk bij haar oversloeg. En bij die ene keer was het niet gebleven. Iedere keer als hij over de binnenplaats van het kasteel liep, bezig was met oefeningen of in de ridderzaal zat, zochten haar ogen steeds naar het vlasblonde haar, zoals ze net gedaan had.

Hoewel ze wist dat het nooit een haalbare kaart zou worden om ooit met hem een relatie aan te mogen gaan, bleef ze maar van hem dromen. Hoe minder ze aan hem probeerde te denken, hoe groter de drang werd om hem te zien. Haar onvervulde verlangen werd er enkel maar door gevoed.

Ook vandaag is de opwelling om hem te zien, te observeren, te begluren, groter dan haar verstand dat zegt dat ze het niet moet doen. Haar wangen kleuren er rood van, en hoewel niemand het kan zien, voelt ze de gloed alsof de zomerzon er net nog op geschenen heeft. Ze weet hoe riskant het is om zich hier te verschansen. Gelukkig dat niemand haar kan zien vanwege de rode doek die achter de stenen versiering aangebracht is. Dit om de twee vechtende draken, die erin uitgehouwen zijn, beter tot hun recht te laten komen.

Vanmorgen tijdens het ontbijt had ze te horen gekregen van haar vader dat hij de ridders wilde toespreken over een nogal netelige kwestie. Na het eten verzon ze een smoes om eerder van tafel te kunnen gaan. Voor haar ouders iets konden zeggen, was ze de deur al uit. Met een hart dat klopte in haar keel was ze op weg gegaan naar het balkon in de ridderzaal. Hiervoor moest ze eerst door de kamer van haar ouders, een groot waagstuk, omdat ze wist dat ze ook weer dezelfde weg terug moest. En waar zou haar moeder zijn als haar vader de ridders toesprak?

Op die kamer komen twee deuren uit. De ene leidt naar de slaapkamer van haar ouders en de andere wordt alleen gebruikt bij officiële gelegenheden. Haar vader en moeder worden hier dan gekleed voordat ze het balkon betreden. De prinses weet dat er iets zal zwaaien wanneer ze ontdekt zal worden. Dat was vroeger gebeurd, toen ze zich als klein kind er verstopte. Maar toen was het omdat ze al die lichtjes van brandende kaarsjes zo mooi vond, of om het geroezemoes en de welluidende klanken van een minstreel. Haar kindermisje was soms uren naar haar op zoek

geweest, tot ze de prinses uiteindelijk bij toeval slapende vond in een hoekje van het balkon.

Eenmaal op het balkon begint het wachten tot ze de ridders binnen ziet komen. Haar hart maakt een sprongetje wanneer Sanderijn de ridderzaal betreedt met naast hem ridder Tijsken en ridder Aaltje. De laatste is een dun en mager meisje dat haar mannetje kan staan. Nog een reden voor gemengde gevoelens. Waarom mocht zijzelf daar niet zitten? Wat was er mis met haar vechttechniek? Wat maakte Aaltje, of Spichtig Aaltje zoals ze zichzelf noemt, nu zo speciaal dat ze daar mag lopen?

Prinses Miryèm slaakt een diepe zucht. Dan valt haar pas op wat een mooie kleren Sanderijn draagt. De kleur turkoois, afgewerkt met gouddraad, staat hem heel erg goed. Hij loopt door de zaal alsof hij er al jaren komt. Even verderop stopt hij om te praten met een ridder die in het paars is gekleed.

Prinses Miryèm herkent in hem ridder Pimpernel. Hij heeft een relatie met haar hofdame Rozemarijn. Wanneer Margje, de hofdame van haar moeder, ziek of afwezig is, is Rozemarijn ook de hofdame van haar moeder. Miryèm wordt ook weleens aangekleed door Rozemarijn, wanneer haar eigen kleedster, Merel, afwezig is, en dan staat het mondje van haar hofdame nooit stil. Ze vertelt dan hoe geweldig haar Pimpernel is. Daarnaast komen ook de vele kasteelroddels ruimschoots aan bod.

Tegen Rozemarijn heeft prinses Miryèm verteld dat ze helemaal weg is van de jonge ridder Sanderijn. Eigenlijk was dat haar bedoeling niet. Ze wilde de gedachten aan haar droomgeliefde voor zichzelf houden, maar kon dit niet volhouden toen Rozemarijn maar bleef praten over Pimpernel. Haar hofdame noemt hem vaak Pim. Samen fantaseren ze over hoe hun leven met de twee mannen eruit zou zien. De prinses weet echter dat het nooit iets kan worden met Sanderijn. Prinsen en prinsessen horen te huwen met een prinses of prins van een ander rijk om zo de banden tussen de rijken te verstevigen.

... was ik maar een gewone vrouw zoals Rozemarijn – dan kon ik trouwen met wie ik maar wilde – bijvoorbeeld met mijn Sanderijn – ook hoefde ik dan niet vanuit deze moeilijke plek naar hem te gluren – dan kon ik me openlijk met hem vertonen...

Voordat Sanderijn plaatsneemt en met de rug naar haar gaat zitten, ziet ze dat zijn baardgroei voller wordt. In het begin van zijn leertijd had hij maar een kaal gezicht. Nu met de baardstoppels ziet hij er enorm stoer uit en het maakt hem ouder. Haar gedachten zweven verder tot ze hoort hoe de deur van de ridderzaal gesloten wordt. Ze wacht af wat haar vader gaat

vertellen, want daarover heeft hij zich vanmorgen tijdens het ontbijt niets laten ontvallen.

De deuren zijn gesloten. Alleen degenen die de koning aanwezig wenst in de ridderzaal zijn binnen. De ridders die nog niet zitten, nemen snel plaats aan de grote tafel.

Degene die boven in de ridderzaal luistert, hoort maar een gedeelte, terwijl prinses Miryèm het hele verhaal over Breugelkens te horen krijgt. Het maakt veel indruk op haar. Ze heeft de doek, die ze opgetild had om te kijken naar Sanderijn, laten vallen en blijft ademloos luisteren naar de rustige stem van haar vader. Ze begrijpt niet dat die stem nog zo kalm kan klinken nadat hij het gehele verhaal uit de doeken heeft gedaan.

Wanneer haar vader de laatste woorden heeft uitgesproken, staart ze naar boven om het gehele verhaal tot zich door te laten dringen, maar meer nog over welke impact dit heeft voor het koninkrijk. Haar overpeinzingen worden echter verstoord. Daar, hoog tegen de zoldering, ziet ze een lichtflikkering, een weerspiegeling van iets. Gespannen tuurt ze naar die plek. Ze durft niet te knipperen met haar oogleden. En dat zorgt ervoor dat ze nog een keer de flikkering ziet.

Bij de eerste keer vroeg ze zich af of ze het werkelijk gezien had, of dat het misschien geen speling van het licht kon zijn geweest. Maar bij de tweede keer komt ze snel tot de slotsom dat dit niet zo is.

... kan het zijn dat er iemand zich daarboven verstopt heeft – en zo ja, hoe kom je daar dan – geheime gangen – zouden die er zijn in het kasteel...

Prinses Miryèm ontwaakt uit haar overpeinzingen door het gegons van stemmen die opklinken van beneden. Nog eenmaal tilt ze het doek op en ze ziet dat de ridderzaal leegstroomt. Dit is het moment voor haar om terug te keren naar haar eigen vertrekken. Voorzichtig kruipt ze op handen en voeten weg. Ze hoopt dat ze niet gezien is. Hierbij denkt ze niet aan iemand in de zaal beneden, maar eerder aan de eventuele persoon die zich daar hoog boven in de zaal verscholen heeft.

Twee ridders volgen de koning en de koningin naar een aparte zijkamer van de ridderzaal. Wanneer ze alle vier binnen zijn, sluit koning Maanster zelf de deur om zich ervan te verzekeren dat die goed dicht is. Dan wendt hij zich tot de ridder in het paars.

'Ridder Pimpernel, ik wil dat jij informatie gaat inwinnen voorbij het woud van Eu. Ik heb verhalen gehoord van een ridder, maar ook van

kooplieden, dat er in die gebieden de laatste tijd vreemde dingen gebeuren. Wat het is weten wij niet. Mochten deze dingen een gevaar betekenen voor ons koninkrijk, dan wil ik daar tijdig van op de hoogte gebracht worden! Hier heb je het perkament met een opdracht die je aan een geheime informant daar ter plaatse kunt geven. De rest van hoe daar te komen krijg je van zwaardmeester Edra.'

Ridder Pimpernel wacht tot de koning hem gelast te gaan, maar dat doet de koning niet. Hij richt zijn blik namelijk op de tweede ridder.

'Ridder Sanderijn, jij bent een van de jongsten van mijn ridders en je hebt onlangs pas de ridderslag gekregen. Misschien is het te vroeg om je te belasten met deze moeilijke opdracht, maar een van je meesters, leermeester Egidius, heeft me jou aangeraden voor deze missie. Je doortastendheid, maar meer nog je inventiviteit tijdens je opleiding hebben veel indruk op hem gemaakt.'

Nadat koning Maanster dit gezegd heeft, richt hij zich tot beide ridders en hij vervolgt zijn verhaal over Breugelkens.

'Vanaf een smal poortje bij de stad loopt een dun zwart lijntje. Of het ook de vluchtweg van Lange Harry geweest is, weten we niet, maar daar zijn vermoedens voor. Aan jou, Sanderijn, wil ik vragen: Volg dit en kijk waar het uitkomt of naartoe leidt. Maar dat is nog niet alles. Door het ongeval – want daar gaan we nu van uit – zijn de mensen in Breugelkens ontdaan. Ze hebben geen geloof meer in elkaar en zijn wantrouwig geworden. Ga na hoe het met hen gesteld is. Ik heb de schout en de schepenen de opdracht gegeven om extra op te letten op nog meer vreemde zaken en om de rust in het stadje te bewaken. Ga na of het hun werkelijk lukt.

Danny, de jongen die geraakt is door de zeis van Lange Harry, leeft gelukkig nog. Ik heb gehoord dat het niet goed met hem gaat, omdat hij veel bloed heeft verloren. Zoek hem en zijn ouders op. Kijk hoe het met hen gaat. Geef hem en zijn ouders de groeten van mij en van koningin Tatelore. Doe er alles aan dat de jongen niet sterft. Je krijgt een buidel met triakels mee, dus over geld hoeft je je geen zorgen te maken.

Rapporteer geregeld! Onderweg in de herbergen tref je postduiven aan. Stuur ze met jullie bericht onze kant op, zodat wij niet verstoken blijven van inlichtingen. Als laatste wil ik jullie vragen hier niets over te vertellen tegen wie dan ook. Ook niet tegen jullie vrienden. Dit is een Koninklijke opdracht en ik vraag jullie dan ook om enkel maar verslag te doen aan mij, of aan Edra en Egidius. Veel succes, en ik hoop spoedig wat van jullie te vernemen.'

Beide ridders nemen met een buiging afscheid. Buiten de ridderzaal gaan ze ieder een kant uit, om zo verdere vragen van anderen te voorkomen. Ridder Pimpernel begeeft zich gelijk naar zijn lief, Rozemarijn. Ondertussen gaat Sanderijn met zijn paard naar zijn ouderlijk huis, om afscheid te nemen van zijn broer Maarten en van zijn ouders. Het meest ziet hij op tegen het afscheid nemen van zijn moeder.

Geheime bijeenkomst

Aan de donjon zit een klein torentje, ook wel arkeltorentje genoemd, vast als een wrat aan een heksenneus. Dit is een van de lievelingsplekken van de koning. Hier kan hij zich terugtrekken om beslissingen te nemen of om tot rust te komen en alles wat er gebeurd is tot zich te nemen. Niemand durft hem hier te storen, zelfs zijn raadgevers niet.

Naar drie kanten toe zijn er ramen aangebracht. Koning Maanster opent er een van en laat de wind vrij spelen met zijn grote haarbos. Nu zijn haren vrij zijn en niet meer bij elkaar gehouden worden door de zware kroon, wapperen ze alle kanten op. Strengen haar waaien in zijn gezicht en belemmeren hierdoor zijn uitzicht op de hoofdstad en de omliggende landerijen. Een geluid van stromend water verplaatst de aandacht van koning Maanster.

Onder de valbrug en langs het kasteel stroomt de Kwaai, een rivier die uit de bergen komt. Wanneer het veel geregend of gesneeuwd heeft, verandert het trage water in een woest kolkende rivier met witte schuimkoppen. Vandaar zijn naam. Aan het eind van de kasteelmuur ligt een rotspunt in het water, waar het zich langs moet wringen. Dit punt wordt in de volksmond de Kwaaietpier genoemd. Het snelstromende water raast er met grote snelheid tegenaan en spat dan alle kanten op. Het zorgt er tevens voor dat het rivierwater gesplitst wordt. Een deel wordt met grote kracht de slotgracht in gestuwd. Het overige water stroomt voorbij de Kwaaietpier onderlangs de stadsmuur richting de valbrug, gaat eronderdoor en stroomt door de velden naar de open zee.

Diep beneden zich ziet de koning zijn ridders het voorhof te paard oversteken en via het poortgebouw op weg gaan naar de hoofdpoot, die iedere avond afgesloten wordt. Ze gaan de valbrug over en rijden door de velden die er kaal bij liggen. De herfst is ingetreden en al het koren, gerst en haver is geoogst. Voorbij de velden ligt een groot bos. Er net voor bevindt zich een kruispunt. Hier scheiden zich de wegen. De ridders gaan alleen of in groepjes verschillende kanten uit.

De koning hoopt op spoedig nieuws, want in Breugelkens leven ze in onzekerheid. Wat is er precies met hun aardige minstreel gebeurd? Zal het jongetje Danny het wel halen? En als laatste dat raadselachtige zwarte lijntje, waar leidt dat naartoe?

Koningin Tatelore komt naast de koning staan en vraagt: 'Wanneer ga je het nieuws aan de raadgevers vertellen?'

‘Het liefst had ik iedereen in één keer ingelicht,’ antwoordt de koning terwijl hij naar buiten blijft kijken.

Maar twijfels hoe het aan te pakken deden zich vannacht in zijn dromen al gelden. Nadat hij gehoord had wat er met Lange Harry was gebeurd, vond hij dat hij het dit keer anders moest doen. Dat had zijn vader hem ooit eens aangeraden: ‘Doe nooit wat ze van je verwachten!’ Die zin was hem vanochtend bij het wakker worden weer te binnen geschoten. Het zal hem dan ook niet in dank worden afgenomen, maar dat is nu wel het minste waar hij zich zorgen om moet maken.

‘Door eerst de ridders op de hoogte te brengen, wek ik bij hen wellicht de indruk dat ze het ook zelf afkunnen. Dat ze capabel genoeg zijn om zelf problemen op te lossen, en het is voor de jonge ridders gelijk een test hoe zij het ervan af zullen brengen. Daarnaast ben ik tevreden dat ik die twee ridders nog apart heb kunnen spreken. Ik heb aan hen iets kunnen vragen zonder dat alle raadgevers hiervan op de hoogte zijn of hoeven te zijn.’

Hierna zucht hij diep. ‘Ik weet wat je allemaal denkt, en voor ieder woord dat je zo wilt gaan zeggen zal ik moeten bekennen dat je gelijk hebt, maar dit lijkt me nu de beste oplossing.’

‘Integendeel. Ik wilde je niets van alles wat je denkt voor de voeten gooien, dierbare echtgenoot. Ik weet hoe je alles overwogen hebt. Dat ik soms niet alles van je kan volgen is normaal. We zullen het zien hoe de anderen reageren.’

‘Laten we dan gaan,’ zegt de koning, terwijl hij nog een laatste ademtocht frisse lucht tot zich neemt voor hij het raam sluit.

Bijna voordat de koning aan een lakei opdracht heeft gegeven om zijn raadgevers te laten komen naar zijn persoonlijke vertrekken, wordt er al aan de deur geklopt.

‘Goedemorgen koning Maanster,’ groet de hofnar. ‘Ik ben maar gelijk gekomen, toen Hekla aan mijn deur klopte. Ik had op dit moment toch niets te doen. Is er iets aan de hand, omdat de ridders al zo vroeg vertrokken?’ Voordat de koning kan antwoorden, maakt de hofnar vanaf de drempel een radslag en komt hij midden in het vertrek op beide benen terecht.

‘Malak!’ De stem van de koningin klinkt streng. ‘Hoe vaak moet ik je nu nog zeggen om dit niet hier te doen. Straks breekt er nog iets.’

‘Dierbare koningin, ik kan er werkelijk niets aan doen. Het zit nu eenmaal in mijn aard,’ zegt de hofnar zonder zich te verontschuldigen.

‘Onzin,’ dient de koningin hem van repliek. ‘Je houdt je aan mijn regels in mijn vertrek. Zelf laat je nooit iemand toe in jouw vertrekken.’

Koning Maanster heeft geen zin om verwijten naar elkaar te maken en antwoordt de hofnar op de vraag die hij stelde: ‘Er is inderdaad iets aan de hand, maar ik wil wachten met vertellen tot iedereen er is. Ik heb geen zin om alles twee keer te vertellen.’

‘Twee keer vertellen,’ eechoot Malak de koning na. ‘Volgens mij wordt het toch een tweede keer, hoor. U heeft toch met de ridders gesproken vanmorgen.’

Koning Maanster kijkt de hofnar enkel maar aan, hij zegt niets. Want hij weet hoe de hofnar het telkens weer voor elkaar weet te krijgen dat hij dingen zegt die hij nog bij zich had willen houden waar hij dan later weer spijt van heeft.

Een voor een druppelen de raadgevers binnen. Als laatste tovenaars Simsala, die een halfuur later is dan Malak. In de tussentijd had de koning andere zaken met de hofnar besproken. Veel mensen zien in hem een lolbroek en nemen hem vaak niet serieus, en juist daar maakt de hofnar handig gebruik van. Hij weet vaak nieuwtjes waar een ander pas veel later achter komt of iets over te horen krijgt.

‘Het spijt me dat ik u heb laten wachten, majesteit,’ zegt tovenaars Simsala wanneer hij binnenkomt. ‘Maar ik was bezig met iets heel belangrijks en dat kon echt niet wachten.’

‘Ik hoop dat je gelijk hebt, want ik heb iets zeer dringend met jullie te bespreken.’ De stem van koning Maanster klinkt ongeduldig. ‘Een uur geleden heb ik de ridders van het koninkrijk eropuit gestuurd met een belangrijke boodschap. Jullie hadden hier ook bij moeten zijn, maar ik kon niet wachten, mede omdat niet iedereen altijd op tijd is.’ Hierbij kijkt de koning gelijk naar Simsala met een verwijtende blik in zijn ogen. Op het smalle gezicht van Malak tekent zich een ingehouden glimlach af. Echter bij ieder woord dat de koning vertelt, knikt tovenaars Simsala alsof hij al weet wat die gaat zeggen. Dat ontgaat niet iedereen.

‘Je knikt iedere keer, Simsala. Het is net of je al meer weet,’ merkt leermeester Egidius op.

‘Ik voel al een aantal weken iets wat ik niet thuis heb kunnen brengen, dus mijn aandacht was niet gelijk bij de eerste tekenen gewekt. Het begon met een vlucht ganzen die de verkeerde kant uit vlogen. Later die dag waren er nog een paar dingen die normaal niet horen te gebeuren in deze tijd van het jaar.’

‘Dat van die ganzen had ik ook al opgemerkt,’ zegt Egidius.

De hofnar trekt een bedenkelijk gezicht wanneer dit verteld wordt en vraagt rechtstreeks aan de koning: 'Waarom heeft u ons niet tegelijk met de ridders ontboden?'

'Je vraagt aan mij, de koning, waarom niet, maar waarom wel? Moet ik overal en altijd uitleg over geven waarom ik iets doe en jij niet?' De koning riposteert hiermee de vraag als een volleerd zwaardvechter en zet de hofnar zo even buitenspel. Hij laat daarna een stilte vallen om duidelijk te maken wie er de baas is, zoals een poppenspeler zijn marionetten bespeelt.

'Er is meer aan de hand,' vervolgt hij nadat niemand meer iets durft te zeggen. 'Dat wilde ik niet met iedereen bespreken. Mijn ridders heb ik opdrachten gegeven, wat ik ook met jullie ga doen. Dat is de reden dat ik jou er niet bij wilde hebben,' zegt koning Maanster en hij kijkt daarbij de hofnar langdurig aan.

Malak zegt niets, maar kijkt enkel doordringend terug.

'De meesten zullen nu denken dat er niet echt iets bijzonders aan de hand is, ook de ridders niet, terwijl dat wel het geval is,' gaat de koning verder. 'Door jullie afwezigheid zal er bij menig ridder een gevoel wakker gemaakt worden dat het dit keer bij hen ligt en niet bij jullie. Hun hulp heb ik nodig bij wat er gebeurd is in Breugelkens.'

De koning vertelt verder dat dit het begin is van een reeks vreemde gebeurtenissen.

'Het is inderdaad zoals jij, Simsala, goed voorvoeld hebt. Er is meer aan de hand. Vanaf het poortje in de oostelijke stadsmuur, daar waar Lange Harry het stadje waarschijnlijk verlaten heeft, loopt er een dun zwart lijntje. Een merkwaardig geval. Tijdens het vijfhonderdjarig bestaan was minstreel Lange Harry verkleed als de Dood. Met zijn zeis liep hij door de straten van Breugelkens en hij heeft naar alle waarschijnlijkheid een van de kinderen met die zeis geraakt. Zeker zijn we er niet van, omdat niemand het duidelijk gezien heeft. De kinderen die er wel bij waren, ook niet, omdat die gebukt stonden.

Alles op het pad waar onze minstreel daarna vermoedelijk gelopen heeft in zijn dodengewaad, lijkt dood te gaan. Zoals het gras. Er loopt nu door mijn rijk een dun zwart lint richting het noordoosten en het blijft maar groeien. Het zou mij dan ook niet verwonderen dat, terwijl ik hier met jullie praat, het spoor weer breder is geworden!'

Alle aanwezigen luisteren aandachtig naar de koning en niemand valt hem in de rede.

‘Niemand weet tot nu toe wat er met de minstreel is gebeurd. Is hij dood of is hij nog in leven? Is het de echte Dood die rondwaart, of zit er achter het witte gezicht van de Dood nog altijd Lange Harry en ligt er een betovering over hem? Er is taal noch teken meer van hem vernomen. Oplettende burgers hebben gezien dat geen enkel beest het zwarte spoor durft over te steken. Er zijn mensen geweest die het wel zijn overgestoken door er een grote stap over te zetten. Dit heeft tot nu toe nog niet geleid tot problemen, maar wat als het spoor zo breed wordt dat een stap erover zetten niet meer mogelijk is?’

Koning Maanster is even stil om zijn woorden tot ieder die aanwezig is door te laten dringen. Daarna gaat hij verder met een stem die zeer bezorgd klinkt: ‘Ik wil problemen voor zijn, vanwege het uitdijende karakter van dit zwarte spoor. Wat gebeurt er verder met mijn land als dit lint, wat het nu nog is, breder wordt? Is het schadelijk voor de grond? Is het schadelijk voor mijn onderdanen? De belangrijkste vraag die mij bezighoudt nadat ik het nieuws hoorde, is wel: wat is het? En is Lange Harry er de veroorzaker van, of ligt er een andere oorzaak aan ten grondslag die we nu over het hoofd zien?’

De koning zucht diep. ‘Ik heb jullie hulp nodig om het een en ander uit te zoeken: Wat is dit spoor en wie is de veroorzaker? Hoelang denken jullie nodig te hebben om op deze belangrijke vraag antwoord te kunnen geven?’

‘Wat is het precies dat u van ons verlangt, Sire?’ vraagt Simsala. ‘U had het erover dat zo min mogelijk mensen hiervan op de hoogte gesteld mogen worden. Dit lijkt mij zeer moeilijk geheim te houden. Want als het waar is wat u zegt, dat dit spoor met de dag breder en zwarter wordt, hoe houden we dit dan verborgen voor uw onderdanen? Voor ons wordt het alleen maar moeilijker om iets te moeten onderzoeken wanneer niemand van het bestaan af mag weten. Het lijkt mij dat er veel meer aan kleeft.’

‘Van jou, Simsala, wil ik dat je contact opneemt met tovenaars in de omliggende landen,’ zegt de koning. ‘Misschien hebben ook zij iets gezien of voorvoeld net als jij, of hebben ze bepaalde kennis die ons ontbreekt.’

Ter bevestiging knikt tovenaars Simsala.

Omdat zwaardmeester Edra en leermeester Egidius tot nu toe stil zijn geweest, wendt koning Maanster zich tot hen. Zij weten al iets meer, omdat ridder Pimpernel en ridder Sanderijn bij hen zijn geweest.

‘Blijf uitkijken naar berichten die verzonden worden per duif. Leg jullie oor te luisteren. Kletspraatjes en roddels gaan snel, meestal sneller dan de gewone berichtgevingen zouden moeten gaan. Indien jullie iets te horen

krijgen dat van belang is, stel me er dan zo spoedig mogelijk van op de hoogte.'

'En ik, Sire?' Een wat kalende man met een streng gezicht treedt naar voren.

'Hofarts Jakkes, jou ben ik heus niet vergeten. In Breugelkens is een goede arts die zorgt voor Danny, daar hoeven we ons niet druk over te maken, maar wel over mijn onderdanen die in de buurt van het zwarte lint wonen. Verzamel alles wat je erover te horen krijgt en grijp indien nodig in.'

De koning wil zich ten slotte richten tot de hofnar en doet zijn mond open om iets te zeggen, als hij in de rede wordt gevallen door Edra.

'Moet dat zwarte spoor dan niet onderzocht worden?'

'Daar kom ik vanmiddag wel op terug.' Voor de tweede keer draait de koning zich in de richting van de hofnar. 'Jou, Malak, heb ik nodig voor iets anders. Alleen weet ik nog steeds niet waarvoor, maar ik heb al een paar dagen het gevoel dat jij een rol te vervullen hebt in deze vreemde geschiedenis.'

'Ik weet niet goed wat ik moet doen om u nu te helpen, majesteit,' zegt die terug. 'U had het wel goed voorvoeld dat ik mij gepasseerd voelde door niet tegelijkertijd met de ridders uitgenodigd te worden. Maar dat is nu ruimschoots goedgemaakt door wat u verteld hebt. Mede ook door het vertrouwen dat u in mij stelt. Ik hoop dat ik u niet teleur zal stellen.'

'Leg je oor overal te luisteren. Mocht je iets te horen krijgen wat van belang is, laat het mij dan zo snel mogelijk weten.'

Hekla heeft zich als lakei afzijdig gehouden, maar hij weet dat zijn mening nog gevraagd zal worden door de koning. Meestal gebeurt dit op een onverwacht moment, omdat koning Maanster een eerlijk antwoord wil en niet een antwoord waar hij niets aan heeft. Dus zal dat nu niet zijn. Met alle andere raadgevers verlaat hij het vertrek als laatste, en hij sluit de deur achter zich en blijft ervoor staan. Zo ziet hij dat de hofnar en Egidius hun eigen weg gaan en zwaardmeester Edra nog een stuk oploopt met tovenaars Simsala.

Eén raadgever heeft de koning er niet bij gevraagd dit keer. Het is Coquus, de spijsmeester. Daar is Hekla verbaasd over, maar zoals zo vaak heeft de koning zijn eigen redenen om zijn onderdanen van iets op de hoogte te stellen. Dat zal ook nu wel het geval zijn.

'Had je dat nu zo moeten zeggen tegen de hofnar?' vraagt Tatelore ietwat verbaasd aan haar echtgenoot.

‘Misschien niet, misschien wel. Toch is er iets wat mij aanzette tot het zeggen van de woorden zoals ik ze daarnet gesproken heb. Het kan volgens mij geen kwaad dat hij dit weet.’

‘Laten we het hopen. Je wilde liever niet iedereen van de gebeurtenissen in Breugelkens op de hoogte brengen, maar nu de hofnar het weet, is het de vraag of het lang stilgehouden wordt.’

‘De toekomst zal het ons leren. Toch, als ik hem zo niet aangesproken had, dan had het naar alle waarschijnlijkheid meer kwaad gekund. De hofnar laat zich niet gemakkelijk passeren.’

‘Daar heb jij weer gelijk in. Helaas ben ik niet zo goed in dit soort politieke spelletjes als jij.’

Enkele lachrimpeltjes verschijnen bij de ogen van de koning. ‘Dank je, je doet me meer eer aan dan me toekomt. Mijn vader Sirius was hier veel beter in. Ik weet niet of ik wel zo’n goede leider voor dit land ben.’

ZIJ

Ver weg, maar toch dichterbij dan het moment dat Sander voor het eerst het mysterieuze wapen aanraakte, stevent ZIJ af op de planeet Terra. De thuishaven is in zicht, maar ook al is dat zo, dan nog weet ze dat er geen rust kan zijn. Toch zal ZIJ moeten rusten, want nu ze al zover gekomen is, voelt ze dat haar krachten afnemen, en die krachten heeft ze straks veel te hard nodig.

In haar hoofd speelt de tweede stem met haar alsof het een jonge kat is die achter een pluisje aanrent.

... hoe is het met ons riddertje...

‘Met onssss riddertje issss allessss goed,’ lispelt ZIJ.

... hoe kun je daar zo zeker van zijn...

‘Omdat allessss tot nu toe ook verlopen issss ssssoalssss het heeft moeten ssssiijn.’

De tweede stem gruwelt van de zelfverzekerdheid dat het grote beest uitstraalt. Een paar jaar geleden was dat anders, toen de linkshandige te vroeg het wapen opgepakt had, maar ook dat bleek er uiteindelijk bij te horen. Of was het meer dat ZIJ het eigenlijk ook niet wist, maar net deed of ze alles wist en daardoor een hooghartige houding aannam? De stem zou zo graag ZIJ hier op testen, maar hoe moet ze dit doen? Met welke zinsnede? Omdat ze het zelf niet weet, blijft het stil en snelt ZIJ verder door de enorme sterrenlucht die gevuld is met veel leegte en hier en daar een zon met een verdwaalde planeet om haar heen draaiend.

Maar de vermoeidheid begint zich te wreken. Op een kleine planeet ergens tussen hier en daar in het licht van een uitdovende ster, geeft ZIJ zich eraan over. Ze kan haar grote lichaam nog net slepen tot onder een uitstekende rotspunt, waardoor ze het gevoel krijgt dat haar toch wat bescherming wordt geboden. Ook al is het weinig, het is beter dan niets, want op deze kleine planeet is er geen enkele grot die groot genoeg is voor haar lange lichaam.

Enkele dagen rust zullen haar goeddoen, ook al weet ZIJ dat de tijd begint te dringen. In een oogwenk sluit ze haar grote, bolle ogen, en geen enkel geluid dat haar nu nog kan verstoren. Wanneer ze wakker wordt, voelt haar hele lijf geradbraakt aan en beseft ze dat ze langer zal moeten blijven op deze droge, dorre plek. In de laatste zonnestraal die de armzalige planeet verlicht, trekt het grote, slangachtige lijf zich samen.

‘Ha... Ha... Hatssssjie...’

Dikke klodders slijm schieten uit de grote neusgaten als vleermuizen uit hun grot. Maar zo behendig als vleermuizen zijn, zo stijf zijn deze klodders. Ze kunnen de wand waar ze op afvliegen niet ontwijken en besproeien die van onder tot boven en gedeeltelijk op het gekronkelde lijf van ZIJ dat tegen de wand ligt. De stralen van de ondergaande ster kleuren de slijmklodders rood.

‘Het rode ssssslijm,’ kreunt ZIJ. ‘De voorssssspelling,’ mompelt ze verder.

Het laatste woord wordt opgevangen door de tweede stem en begint zich gelijk te roeren in het massieve hoofd op zoek naar een teken van leven dat haar meer duidelijkheid kan verschaffen, daarbij één woord herhalend.

... voorspelling – voorspelling – voorspelling...

Maar ZIJ hoort het al niet meer. Haar verzwakte lichaam is weer ondergedompeld in donkerte, net als de planeet die langzaam ronddraait en zich van de ster waar ze omheen draait heeft afgewend. Beide geven ze zich over aan de nacht die komen gaat.

Sanderijn

Op zijn vlasbruine paard, waar Sanderijn op heeft leren paardrijden onder begeleiding van tovenaar Simsala, rijdt hij het kasteel uit. Nadat hij de neergelaten slotbrug overgestoken is, vervolgt hij zijn weg door de wirwar van steegjes in de hoofdstad Totoka op weg naar de smederij van zijn vader. Omdat hij door de speciale opdracht meerdere dagen van huis zal zijn, gaat hij afscheid nemen van zijn ouders en van zijn jongere broer Maarten.

Sanderijn is een ridder van het volk. Als zoon van de smid Idalis heeft hij het ver geschopt. Wat eerst niet voor mogelijk werd gehouden, heeft hij voor elkaar gekregen. Altijd had hij gedacht dat hij zijn vader op zou volgen, maar door een oproep vanuit het kasteel om nieuwe ridders, heeft hij zich van dat juk kunnen bevrijden.

Met zijn negentien jaar is hij een van de jongste ridders die Totoka gekend heeft. Sanderijn is trots op zijn vader. Dit blijkt uit het wapenschild dat hij draagt, waarop een aambeeld te zien is met een zwaard dat erop ligt. Het lijkt te zeggen: ik was geschapen om smid te worden, maar ik heb mezelf overstegen. Ongeveer twee maanden geleden was de plechtigheid dat Sander tot ridder Sanderijn werd geslagen. Zijn ouders en broer mochten hierbij aanwezig zijn. Wat waren ze trots geweest.

Toch was het op het nippertje dat hij het ridderschap in ontvangst mocht nemen. Zijn laatste gevecht waaruit zou moeten blijken dat hij zijn mannetje kon staan voor het koninkrijk, was tegen Bolle Bart, die niet zijn grootste vriend was. Tot ieders verbazing had de dikke jongen het net zover gebracht als Sander, Spichtig Aaltje en Tijsken. Iedereen twijfelde aan zijn kundigheden. De wijze waarop hij het zover gebracht had, verbaasde iedereen. Ook hijzelf had nooit begrepen dat hij hier op de vooravond van het ridderschap zou staan.

Het gevecht werd ingeluid met trompetgeschal. Het voorhof stond volgepakt. Niemand wilde deze laatste gevechten missen, want als de leerling-ridders dit tot een goed einde brachten, dan waren ze verzekerd van ridderschap. En zelfs wanneer ze verloren, dan was het nog niet zo dat ze uitgesloten waren.

Het gevecht begon als alle andere. Bolle Bart en Sander begroetten elkaar hoffelijk. Door hun hand op hun hart te leggen, gaven ze te kennen dat ze vanuit het hart zouden handelen. Voor Sander was dit belangrijk.

Een ridder vocht met hartstocht, maar dat mocht niet de overhand krijgen.

Bolle Bart moest in zichzelf lachen toen hij Sander dat zag doen. In het bijzijn van zijn vrienden had hij hem altijd Sullige Sander genoemd. En nu – het lot kon niet mooier zijn – bracht het hem deze smidsjongen als laatste obstakel om het ridderschap te mogen omarmen. In alle jaren dat ze samen opgetrokken waren in hun leertijd, waren er verschillende momenten geweest waarop hij hem niet had kunnen vergeven. Ook nu nog vond hij dat Sander er nooit had mogen staan. Vanaf de eerste dag had het gekonkel tussen de smidszoon en de ridders in de ridderzaal hem niet aangestaan.

Na de begroeting verwijderden de twee zich van elkaar door ieder drie voetstappen achterwaarts te zetten. Edra, de zwaardmeester, gaf het sein om te starten. Met al zijn kracht stortte Bolle Bart zich in het gevecht. In de jaren dat ze nu op het kasteel kwamen, waren beide jongens gegroeid. Sander was lang, maar ook tenger als een ranke berkenboom. Bolle Bart was langer, en qua bouw leek hij op een geknotte knotwilg: brede schouders en een dikke nek. Hij was werkelijk een boom van een kerel, en Bomige Bart zou een waardige naam voor hem geweest zijn in plaats van de bijnaam die hij nu al jaren droeg.

Tijdens de eerste slagen voelde Sander dat hij op zijn hoede moest zijn. De slagen waren zwaar. Hij zou zijn lichtvoetigheid als middel tot de overwinning in moeten zetten. Zijn behendigheid won het van die van Bolle Bart, die zijn gewicht en onhandigheid tegen zich had. Dus dook Sander vaker weg dan hem lief was. Daar was hij blij om, want menig zwaardslag had hij moeilijk kunnen opvangen met zijn zwaard of schild.

Nu Bolle Bart zag dat zijn slagen vaker de grond troffen dan het miezerige mannetje dat voor hem stond, maakten frustraties zich meester van hem. Hierbij vergat hij de lessen van Egidijs. Bij iedere slag verdween de gedachte aan dat wat er door de leermeester zo ingepompt was: ‘Zoek de zwakte van je tegenstander op. Let echter op, want soms is dat niet alleen zijn zwakte kant, maar ook zijn sterkste.’ Het leek alsof hij zijn zwaard door deeg moest slaan. Iedere slag werd langzamer. Soms voelde hij een tik links, dan weer rechts. Maar hij was zich er niet van bewust dat Sander hem daar dan raakte, omdat helder denken hem niet meer lukte.

Door louter toeval struikelde Sander toen hij wegdook voor het uithalende zwaard. Hij viel languit op de grond. Sneller dan een jong reekalf stond hij op zijn benen, maar net als elk jong dier zocht hij zijn evenwicht, en van dat moment maakte Bolle Bart dankbaar gebruik. Met